

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 19, 2013

Nummer 19, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:577](#) 03-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:586](#) 03-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:582](#) 03-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:579](#) 03-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:581](#) 03-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:583](#) 03-09-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:585](#) 03-09-2013

RECHTSPRAAK

Het hof is van oordeel dat de in de uitspraak vermelde feiten en omstandigheden – het nachtelijk uur, de aard en inhoud van de lading van de aanhanger en de personenauto, de snelheid waarmee werd gereden en de locatie – voldoende redenen waren voor de betreffende verbalisant om een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit aan te nemen ten opzichte van verdachte. De staandehouding heeft derhalve op goede gronden plaatsgevonden en is daarmee rechtmatig.

Het middel klaagt dat de oplegging van de werkstraf tegenstrijdig is met de motivering daarvan.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal (A-G) onder 3.2 tot en met 3.4 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

De A-G concludeert: In het dictum heeft het hof de oplegging van – naar begrepen moet worden – een taakstraf in de vorm van een werkstraf als volgt verwoord:

‘Veroordeelt de verdachte tot een werkstraf voor de duur van 100 (honderd) uren, indien niet naar behoren verricht te vervangen door 50 (vijftig) dagen hechtenis.

Beveelt dat de tijd die door de verdachte vóór de tenuitvoerlegging van deze uitspraak in enige in artikel 27, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht bedoelde vorm van voorarrest is doorgebracht, volgens de maatstaf van twee uren werkstraf per in voorarrest doorgebrachte dag, voor zover die tijd niet reeds op een andere straf in mindering is gebracht.’

Anders dan het hof in de strafmotivering aankondigt, heeft het hof niet een deel van de werkstraf voorwaardelijk opgelegd. Daarmee is de opgelegde werkstraf ontoereikend

gemotiveerd. Het dictum is weliswaar beslissend, maar wel van belang is dat de daaraan ten grondslag gelegde motivering daarmee strookt. Het middel klaagt daarover terecht. Nu zich voorts bezwaarlijk laat raden welk deel van de straf het hof voorwaardelijk had willen opleggen, dient in zoverre de zaak te worden gecasseerd en teruggewezen. Dat was anders in HR 17 maart 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH1569, omdat het hof in die zaak blijkens de strafmotivering beoogd had een geheel voorwaardelijke straf op te leggen en het dictum zich daarom in zoverre voor verbeterde lezing leende. Het middel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:579

Zaaknummer: 11/05315

Wetsartikelen: 27 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de bewezenverklaarde overtredingen van de wettelijke meldingsverplichting zich zouden voordoen is zonder nadere motivering niet begrijpelijk.

Het middel klaagt dat het hof de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte opzettelijk heeft gehandeld, onvoldoende heeft gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt: Het hof heeft naar aanleiding van een verweer van de verdachte geoordeeld dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de bewezenverklaarde overtredingen van de wettelijke meldingsverplichting zich zouden gaan voordoen. Dat oordeel berust blijkens de overwegingen van het hof naar de kern genomen erop dat de verdachte als bestuurder van een beursgenoteerde onderneming de op hem rustende zorgplicht zijn organisatie zo in te richten dat over de relevante kennis ter zake van de onderhavige financiële toezichtwetgeving werd beschikt, heeft veronachtzaamd doordat hij in de gegeven situatie – waarin, zoals het hof heeft vastgesteld, de verantwoordelijke groepsjuriste die relevante kennis niet bezat – heeft nagelaten, kort gezegd, zich te laten adviseren of bijstaan door een gespecialiseerde jurist.

Dat oordeel is zonder nadere motivering niet begrijpelijk. Voor het kunnen aannemen dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de meldingen niet werden gedaan, volstaat de door het hof tegen de achtergrond van de door hem aangenomen algemene zorgplicht vastgestelde omstandigheid dat de verdachte heeft nagelaten zich te laten adviseren of bijstaan door een gespecialiseerde jurist niet. Het hof heeft immers niet vastgesteld dat de verdachte zich bewust was van bijvoorbeeld de omstandigheid dat binnen zijn organisatie op dit terrein in onvoldoende mate werd beschikt over de relevante wetskennis.

Het vorenstaande brengt mee dat de bewezenverklaring, voor zover behelzende dat de verdachte opzettelijk heeft nagelaten de meldingen te doen, niet zonder meer uit de gebezigde bewijsvoering kan volgen. De uitspraak is dan ook onvoldoende gemotiveerd. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, Economische Kamer, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:582

Zaaknummer: 12/01888 E

Wetsartikelen: 2a Wet melding zeggenschap

RECHTSPRAAK

Ter handhaving van de openbare orde zijn de in artikel 124 Sv genoemde personen, waaronder opsporingsambtenaren, bevoegd de nodige maatregelen te treffen opdat hun ambtsverrichtingen ongestoord kunnen verlopen. Tot die maatregelen behoort dat degene die bij de ambtsverrichtingen de orde verstoort of anderszins op enigerlei wijze hinderlijk is en, zo nodig na te zijn gewaarschuwd, weigert gevolg te geven aan een bevel te vertrekken, kan worden verwijderd en tot de afloop van de ambtsverrichtingen in verzekering kan worden gesteld. Alsdan kan het op het treffen van de nodige maatregelen gerichte optreden van een opsporingsambtenaar worden aangemerkt als te zijn verricht in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening. Verzet tegen zodanig optreden kan worden aangemerkt als wederspanning in de zin van artikel 180 Sr.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat het in de zaak met parketnummer 01/995641-07 onder 3 tenlastegelegde feit het misdrijf van wederspanning oplevert.

De Hoge Raad overweegt: Het middel stelt de vraag aan de orde of de opsporingsambtenaren werkzaam waren in de rechtmatige uitoefening van hun bediening toen de verdachte zich verzette tegen haar wegvoering van de plaats der ambtsverrichtingen.

Ter handhaving van de orde zijn de in artikel 124 Sv genoemde personen, onder wie opsporingsambtenaren, bevoegd de nodige maatregelen te treffen opdat hun ambtsverrichtingen ongestoord kunnen verlopen. Tot die maatregelen behoort – binnen de door de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit getrokken grenzen – dat degene die bij de ambtsverrichtingen de orde verstoort of anderszins op enigerlei wijze hinderlijk is en, zo nodig na te zijn gewaarschuwd, weigert gevolg te geven aan een bevel te vertrekken, kan worden verwijderd en tot de afloop van de ambtsverrichtingen in verzekering kan worden

gesteld. Alsdan kan het op het treffen van de nodige maatregelen gerichte optreden van een opsporingsambtenaar worden aangemerkt als te zijn verricht in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening. Dat brengt mee dat verzet tegen zodanig optreden kan worden aangemerkt als wederspanning in de zin van artikel 180 Sr.

Uit de door het hof gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid dat de verdachte – ondanks waarschuwingen – tijdens de ambtsverrichtingen de opsporingsambtenaren heeft uitgescholden, hen voor de voeten is gaan lopen en bij de controle van een hondenhok de stekker van de verlichting uit het stopcontact heeft getrokken. Het oordeel van het hof dat door deze gedragingen van de verdachte de orde werd verstoord dan wel dat zij anderszins hinderlijk waren – een en ander in de zin van artikel 124 Sv – getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. Gelet hierop getuigt het oordeel van het hof dat de in de bewezenverklaring omschreven gedragingen van de verdachte wederspanning in de zin van artikel 180 Sr opleveren, evenmin van een onjuiste rechtsopvatting.

Het achtste middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

De Hoge Raad overweegt: Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van 240 dagen, waarvan 161 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 233 dagen, waarvan 161 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloofd en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:577

Zaaknummer: 12/00861 E

Wetsartikelen: 180 Sr en 124 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft klaarblijkelijk toepassing gegeven aan artikel 416 lid 2 Sv en daaraan ten grondslag gelegd dat de eerst op 8 maart 2012 ingediende appelschriftuur, gelet op artikel 410 lid 1 Sv niet als een appelschriftuur kan worden aangemerkt. Dat oordeel geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting omtrent artikel 410 lid 1 Sv jo. artikel 416 lid 2 Sv.

Het middel komt op tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

De Hoge Raad overweegt: Omtrent het artikel 416 Sv houdt de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de Wet stroomlijnen hoger beroep (wet van 5 oktober 2006, Stb. 470, in werking getreden wat betreft artikel 416 Sv op 1 maart 2007) het volgende in:

‘In het actuele strafprocesrecht zijn de contouren van een grievenstelsel in de artikelen 410 en 416 Sv zichtbaar, maar de vrijblijvendheid daarvan doet afbreuk aan de doelmatigheid. De bepalingen zijn zelfs betekenisloos in de gevallen, dat alleen de verdachte appèl instelt en ter terechtzitting in hoger beroep niet verschijnt. Ik acht het alleszins redelijk, om van degene die in appèl komt, of dat nu het openbaar ministerie is of de verdachte, te vragen duidelijk te maken wat de bezwaren zijn tegen het vonnis. Met het karakter van appèl als voortgezette instantie verdraagt zich niet dat in appèl, zonder dat daarvoor goede redenen bestaan een min of meer nieuwe procedure wordt gestart. Van partijen mag in het bijzonder in hoger beroep een actieve proceshouding worden gevergd. Dat is uit een oogpunt van inzet van beperkte (overheids-) middelen en mensen rationeel, aangezien daardoor dubbel en nodeloos werk wordt voorkomen. Los van de praktische eisen, die een grievenstelsel met zich brengt aangaande het beschikbaar komen van uitgewerkte vonnissen alvorens van een procespartij gevergd kan worden zijn grieven te formuleren, onderken ik ook het bezwaar, dat de eis vooraf schriftelijke grieven in te dienen die vervolgens een volledig bindend karakter hebben te ver zou kunnen voeren. Dat is enerzijds omdat redelijkerwijs niet gevergd kan worden van de niet professioneel vertegenwoordigde verdachte daartoe capabel te zijn en anderzijds omdat het karakter van het debat ter terechtzitting in hoger beroep niet zo gesloten dient te zijn dat er

helemaal geen ruimte is voor de ontwikkeling van nieuwe gezichtspunten.

Van de verdachte die hoger beroep instelt kan wel in redelijkheid gevergd worden te verschijnen, grieven kenbaar te maken of althans verdediging te voeren. De appèlrechter dient vervolgens de bevoegdheid te hebben bij het niet vervullen van wat kort gezegd “weerwoord” genoemd kan worden om het ingestelde hoger beroep niet ontvankelijk te verklaren. Maar hij dient daartoe niet te worden verplicht. Herstel van ambtshalve geconstateerde fouten blijft dan mogelijk. Ook bestaat de kans dat de appèlrechter tot behandeling overgaat en dan tot een ander oordeel komt in de strafmaat. Van een vrijblijvend appèl is dan ook geen sprake.’ (Kamerstukken II 2005/06, 30 320, nr. 3, p. 11 en 13.)

Voorts houdt de nota naar aanleiding van het verslag het volgende in:

‘De leden van de VVD-fractie wijzen erop dat van de verdachte die in hoger beroep gaat, in redelijkheid kan worden gevergd te verschijnen, grieven kenbaar te maken of althans verdediging te voeren, kortgezegd: “weerwoord” te voeren. Zij vragen welke gevolgen kunnen worden verbonden aan de handelwijze van een verdachte die aan deze verwachting niet voldoet. Het belangrijkste gevolg is de niet-ontvankelijkheid van het hoger beroep. Het voorgestelde artikel 416, tweede lid, bepaalt immers dat indien de appellerende verdachte geen schriftuur met grieven heeft ingediend noch mondeling bezwaren tegen het vonnis opgeeft, het hoger beroep zonder onderzoek van de zaak niet-ontvankelijk kan worden verklaard. Hieronder valt ook het geval dat de verdachte geen schriftuur heeft ingediend en ter zitting in hoger beroep niet verschijnt. Dit is geen verplichte niet-ontvankelijkheid. Het gerechtshof behoudt de bevoegdheid tot ambtshalve onderzoek. Dit onderzoek kan echter bij het ontbreken van weerwoord in die zin beperkt blijven, dat onder omstandigheden bepaalde gebreken die mogelijk aan het voorbereidend onderzoek of het onderzoek in eerste aanleg kleven, niet tot vernietiging behoeven te leiden omdat de verdediging daarover noch in eerste aanleg noch in hoger beroep heeft geklaagd.

Deze leden vragen in dit verband nog hoe moet worden omgegaan met een verdachte die weliswaar verschijnt, maar zich vervolgens beroept op zijn zwijgrecht. Het zwijgrecht moet worden onderscheiden van de hiervoor bedoelde verwachting dat de verdachte die appèl instelt, weerwoord voert. Ook van de verdachte die geen verklaring wenst af te leggen over het hem tenlastegelegde feit, kan worden verwacht dat hij aangeeft waarom hij in appèl is gegaan. In zo'n geval zou hij ten minste kunnen aanvoeren dat hij ten onrechte door de rechtbank is veroordeeld. Laat hij zelfs dit na en geeft een ambtshalve beoordeling van de stukken geen aanleiding om het vonnis te vernietigen, dan kan het gerechtshof het hoger beroep zonder verder onderzoek niet-ontvankelijk verklaren.’ (Kamerstukken II 2005/06, 30 320, nr. 3, p. 11 en 13.)

Het hof heeft klaarblijkelijk toepassing gegeven aan artikel 416 lid 2 Sv en daaraan ten grondslag gelegd dat de eerst op 8 maart 2012 ingediende appelschriftuur, gelet op artikel 410 lid 1 Sv niet als een appelschriftuur kan worden aangemerkt. Dat oordeel geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting omtrent artikel 410 lid 1 Sv, in verbinding met artikel 416 lid 2 Sv. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:585

Zaaknummer: 12/02091

Wetsartikelen: 410 lid 1 Sv en 416 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

De overweging van het hof dat niet is komen vast te staan dat X ook bij het transport betrokken was en de daaraan verbonden conclusie dat het tenlastegelegde (leveren van een schip en/of bemanning ten behoeve van het vervoer van de cocaïne en de aanbataling aan X) niet wettig en overtuigend bewezen is, staat niet eraan in de weg dat voor het overige aan de verklaring van X voor de bewezenverklaring redengevende feiten of omstandigheden worden ontleend. Het oordeel van het hof dat uit de verklaring van X kan worden afgeleid dat het gaat om de invoer van cocaïne is niet onbegrijpelijk. De zaak wordt naar de rolzitting verwezen teneinde de A-G – die tot gegrondbevinding van het middel had geconcludeerd – alsnog in de gelegenheid te stellen zich over het tweede middel uit te laten.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring onder 1 door het hof ontoereikend is gemotiveerd aangezien ten onrechte de verklaring van [betrokkene 1] (bewijsmiddel 103) voor het bewijs is gebezigd.

De Hoge Raad overweegt: De bestreden uitspraak houdt – voor zover voor de beoordeling van het middel van belang – het volgende in: ‘Het onder het vijfde gedachtestreepje ten laste gelegde, voor zover dat ziet op het leveren van een schip en/of bemanning ten behoeve van het vervoer van de cocaïne, en het onder het laatste gedachtestreepje ten laste gelegde (betreffende de aanbataling aan [betrokkene 1]) is niet wettig en overtuigend bewezen.

Op zichzelf blijkt wel uit de verklaring die getuige [betrokkene 1] op 20 september 2010 tegenover de rechter-commissaris heeft afgelegd, dat verdachte een schip wilde regelen om vanuit Zuid-Amerika tussen de 2500 en 3500 kg cocaïne te vervoeren naar Nederland. Ook blijkt uit deze verklaring dat [betrokkene 1] als aanbataling een bedrag van 236.000 euro heeft ontvangen ten behoeve van dat transport.

Nu echter [betrokkene 1] slechts spreekt over één transport, welk transport niet is doorgegaan

omdat hij werd gearresteerd, is het zeer waarschijnlijk dat de getuige doelt op het transport waarop de zaak Jamaica betrekking heeft, nu [betrokkene 1] en zijn vader [betrokkene 2] in dat transport een belangrijke rol hebben gespeeld. Niet is komen vast te staan dat [betrokkene 1] ook betrokken was bij het transport waarop de zaak Venezuela betrekking heeft.

Nu de verdachten in de zaak Venezuela gesproken hebben over verschillende dekladingen, waaronder groenten in blik (tapgesprek d.d. 1 mei 2006 te 19.28, telecomnr. [001] (inkomend), proces-verbaal nr. Z118005/URZ.)'

Het middel steunt op de opvatting dat het bezigen voor het bewijs van de in bewijsmiddel 103 weergegeven verklaring van [betrokkene 1] in strijd is met hetgeen het hof met het oog op de partiële vrijspraak van het onder 1 tenlastegelegde heeft overwogen ten aanzien van de tegenover de R-C afgelegde verklaring van [betrokkene 1] waaraan dat bewijsmiddel is ontleend. Die opvatting is onjuist. Het hof heeft overwogen dat niet is komen vast te staan dat [betrokkene 1] 'ook betrokken was bij het transport waarop de zaak Venezuela betrekking heeft' en onder meer daaraan de conclusie verbonden dat 'het onder het vijfde gedachtestreepje ten laste gelegde, voor zover dat ziet op het leveren van een schip en/of bemanning ten behoeve van het vervoer van de cocaïne, en het onder het laatste gedachtestreepje ten laste gelegde (betreffende de aanbetaling aan [betrokkene 1]) niet wettig en overtuigend bewezen is'. Dat staat niet eraan in de weg dat voor het overige aan de verklaring van [betrokkene 1] voor de bewezenverklaring redengevende feiten of omstandigheden worden ontleend. Het Hof heeft blijkens de in 2.2.3 weergegeven overwegingen, uit de in 2.2.4 weergegeven verklaring van [betrokkene 1] afgeleid dat het gaat om de invoer van cocaïne in Nederland. Dat oordeel van het hof is niet onbegrijpelijk. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Uitspraak Hoge Raad: De A-G heeft wegens gegrondbevinding van het eerste middel geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 bewezenverklaarde feit en de strafoplegging. Hij heeft zich niet uitgelaten over het tweede middel. De Hoge Raad is van oordeel dat hij daartoe alsnog in de gelegenheid behoort te worden gesteld. Met het oog daarop dient de zaak naar de rolzitting te worden verwezen.

De Hoge Raad verwijst de zaak naar de rolzitting van 10 september 2013 en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:583

Zaaknummer: 11/02762

Wetsartikelen: 10 Opiumwet (oud)

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt de toepasselijke overwegingen uit ECLI:NL:HR:2009:BL2281 met betrekking tot artikel 13a WOTS en uit ECLI:NL:HR:2010:BL2823 met betrekking tot het summiere karakter van de raadkamerprocedure ex artikel 552a Sv (i.c. van overeenkomstige toepassing). Gelet op deze vooropstellingen getuigt het oordeel van de rechtbank niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het ook niet onbegrijpelijk, mede in aanmerking genomen dat de rechtbank heeft vastgesteld dat het bevel tot inbeslagneming waarvan de tul is verzocht tot uitgangspunt neemt dat het in Nederland aangetroffen geldbedrag als resultaat van illegale activiteiten van klager moet worden inbeslaggenomen en dat daarbij geen directe relatie is aangenomen met de concrete strafbare feiten waarvan klager is vrijgesproken.

De Hoge Raad overweegt: Het eerste middel richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat het de Italiaanse autoriteiten vrijstond het rechtshulpverzoek rechtstreeks aan het Landelijk Parket – en niet aan de centrale autoriteit – te sturen.

De rechtbank heeft vastgesteld dat het in deze zaak gaat om een rechtshulpverzoek als bedoeld in artikel 13a Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnis (WOTS) dat door de verzoekende Staat is gebaseerd op artikel 11 van het Verdrag inzake het witwassen, de opsporing, de inbeslagneming en de confiscatie van opbrengsten van misdrijven (Straatsburg, 8 november 1990, Trb. 172; hierna: het Witwasverdrag). Dit verdrag luidt, voor zover hier relevant, in de Nederlandse vertaling:

Voor zover aan het middel de opvatting ten grondslag ligt dat een rechtshulpverzoek niet kan worden aangemerkt als een rechtshulpverzoek in de zin van het Witwasverdrag op de enkele grond dat het verzoek niet in overeenstemming met de regels van het Verdrag is toegezonden aan de autoriteiten bedoeld in artikel 23 lid 1 van dat Verdrag, faalt het omdat die opvatting

geen steun in het recht vindt.

Nu het middel niet klaagt over de vaststelling door de rechtbank dat de klager niet in enig rechtens te respecteren belang is geschaad doordat de Italiaanse autoriteiten het rechtshulpverzoek rechtstreeks aan het Landelijk Parket – en niet aan de centrale autoriteit – hebben gestuurd, kan het reeds daarom niet tot cassatie leiden.

Het derde middel klaagt over de verwerping door de rechtbank van het verweer dat het beklag gegrond moet worden verklaard omdat er sprake is van een flagrante schending van de onschuldpresumptie zoals bedoeld in onder meer artikel 6 lid 2 EVRM.

De Hoge Raad overweegt: Gelet op artikel 13a WOTS dient de rechter, indien op de voet van het in artikel 13d lid 2 WOTS van overeenkomstige toepassing verklaarde artikel 552a Sv beklag is gedaan tegen (het voortduren van) de inbeslagneming, te toetsen of is voldaan aan de voorwaarden die in artikel 13a WOTS aan inbeslagneming zijn gesteld.

Voorts moet worden vooropgesteld dat ook in de onderhavige procedure van overeenkomstige toepassing is dat het onderzoek in raadkamer naar aanleiding van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv een summier karakter draagt. Dat betekent dat van de rechter niet kan worden gevergd ten gronde in de mogelijke uitkomst van bijvoorbeeld een nog te voeren hoofdzaak of ontnemingsprocedure te treden. Daarvoor is in de beklagprocedure geen plaats omdat ten tijde van een dergelijke procedure veelal het dossier zoals dat uiteindelijk aan de zittingsrechter in de hoofd- of ontnemingszaak zal worden voorgelegd, nog niet compleet is en omdat voorkomen moet worden dat de beklagrechtter vooruitloopt op het in de hoofd- of de ontnemingszaak te geven oordeel (vgl. ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010, 654).

Gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld getuigt het oordeel van de rechtbank niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het ook niet onbegrijpelijk, mede in aanmerking genomen dat de rechtbank heeft vastgesteld dat het bevel tot inbeslagneming waarvan de tenuitvoerlegging is verzocht tot uitgangspunt neemt dat het in Nederland aangetroffen geldbedrag als resultaat van illegale activiteiten van de klager moet worden inbeslaggenomen en dat daarbij geen directe relatie is aangenomen met de concrete strafbare feiten waarvan de klager is vrijgesproken.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:586

Zaaknummer: 12/02470 B

Wetsartikelen: 13a WOTS en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft in haar overwegingen vastgesteld dat de waargenomen steekwonden op een ander tijdstip zijn aangebracht en het hof heeft gemotiveerd uiteengezet dat zulks door de aanvrager is gebeurd. De aanvraag tot herziening werpt daarop geen ander licht, waardoor het verzoek dient te worden afgewezen.

De Hoge Raad overweegt: De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als onder 3.1 bedoeld. Daartoe wordt aangevoerd dat uit de bij de aanvraag gevoegde verklaringen blijkt dat [slachtoffer] de in de bewezenverklaring vermelde verwondingen vóór de confrontatie met de aanvrager heeft opgelopen.

Bij de behandeling van de zaak door het hof heeft de aanvrager zich op hetzelfde standpunt gesteld. Het hof heeft het desbetreffende verweer als volgt samengevat en verworpen:

‘Namens de verdachte is ter terechtzitting in hoger beroep ten verweer betoogd dat niet kan worden bewezen dat verdachte aangever [slachtoffer] met een priem heeft gestoken, zodat hij van het ten laste gelegde moet worden vrijgesproken.

Daartoe is aangevoerd dat in de nabije omgeving van de plaats delict geen priem is aangetroffen en dat de getuigen evenmin een priem hebben waargenomen. Voorts is niet uit te sluiten dat aangever het letsel eerder of later die dag heeft opgelopen. Aangever zelf heeft verklaard dat hij in de nacht van 5 op 6 augustus 2008 op de fiets naar Tilburg is gereden. Die nacht zou hij het letsel kunnen hebben opgelopen nu blijkens de brief van de chirurg Gerritsen de mogelijkheid wordt opengelaten dat aangever enige tijd met dergelijk letsel kon functioneren. Het feit dat de aangever [slachtoffer] pas ongeveer drie uur na het voorval in het ziekenhuis is aangekomen, sluit eveneens niet uit dat [slachtoffer] het letsel later heeft opgelopen.

Het hof heeft geen redenen bevonden om aan de betrouwbaarheid van de verklaringen van aangever te twijfelen, nu zijn verklaringen aldus op belangrijke onderdelen worden bevestigd door de verklaringen van de onafhankelijke getuigen [betrokkene 3] en [betrokkene 4].

De verdediging heeft voor haar suggestie dat [slachtoffer] het onderhavige letsel voorafgaand aan, of na afloop van, de confrontatie met verdachte en zijn vader zou kunnen hebben bekomen geen enkel aanknopingspunt aangedragen; ook overigens is dat uit het onderzoek ter terechtzitting niet naar voren gekomen.

Dat de getuige [betrokkene 3] niet verklaarde een priem te hebben gezien tijdens het voorval en dat ondanks naspeuringen achteraf door de politie op de plaats van het delict geen priem is aangetroffen, kan dat niet anders maken.

Het hof wijst de door de verdediging geschetste alternatieve scenario's, dan ook als volstrekt onaannemelijk van de hand en verwerpt het daarop stoelende verweer.'

Alvorens de bij de aanvraag gevoegde verklaringen te beoordelen wijst de Hoge Raad erop dat in de aanvraag niet is vermeld onder welke voorwaarden en/of omstandigheden de verklaringen zijn afgelegd en evenmin waarom die verklaringen eerst nu, vierenhalf jaar na de pleegdatum, en niet al eerder zijn afgelegd.

De verklaringen van [betrokkene 7] en [betrokkene 9] verdienen nog nadere beschouwing. Volgens hen heeft [slachtoffer] tegen hen gezegd dat ze hem hadden gestoken. Waar dat zou zijn gebeurd en door wie, wordt niet vermeld. Evenmin melden zij zoals gezegd iets over de aard en de ernst van de steekwonden. Zelfs als zou worden aangenomen dat [slachtoffer] inderdaad in de nacht of vroege ochtend voorafgaand aan de confrontatie met de aanvrager door een of meer anderen is gestoken, is onaannemelijk dat dat voorafgaande steken zulke ernstige, want potentieel levensgevaarlijke verwondingen heeft veroorzaakt als meergenoemde chirurg Gerritsen blijkens diens verslag heeft geconstateerd. Die waargenomen steekwonden moeten dus op een later tijdstip zijn toegebracht en het hof heeft gemotiveerd uiteengezet dat zulks door de aanvrager is gebeurd. De aanvraag werpt daarop geen ander licht.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad acht geen grond aanwezig tot inwilliging van het subsidiair gedane verzoek tot het instellen van het in de aanvraag bedoelde onderzoek, waaronder het horen van vorenbedoelde getuigen.

De Hoge Raad wijst het verzoek tot het instellen van een onderzoek af en wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-09-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:581

Zaaknummer: 13/03131 H

Wetsartikelen: 457 Sv